
**Lag
om ändring i lagen (1993:1651) om
läkarvårdsersättning;**

SFS 1994:1961

Utkom från trycket
den 30 december 1994

utfärdad den 20 december 1994.

Enligt riksdagens beslut¹ föreskrivs i fråga om lagen (1993:1651) om läkarvårdsersättning

dels att 11 - 13 §§ och rubriken närmast före 11 § skall upphöra att gälla,

dels att 1, 5, 7 och 19 §§ samt rubriken närmast före 5 § skall ha följande lydelse,

dels att det i lagen närmast före 14 § skall införas en ny rubrik av lydelse "Samverkan med andra".

1 § Denna lag innehåller bestämmelser om vissa ersättningar till läkare i privat verksamhet i den öppna hälso- och sjukvården och om patientavgifter i samband därmed (läkarvårdsersättning). Lagen gäller inte sådana läkare i privat verksamhet som omfattas av lagen (1993:588) om husläkare.

Vad som i lagen sägs om landsting gäller också kommuner som inte ingår i ett landsting.

¹ Prop. 1994/95:109, bet. 1994/95: SoU 10, rskr. 1994/95:133.

5 § Läkarvårdsersättning enligt denna lag lämnas endast till läkare som har samverkansavtal med landstinget rörande sin verksamhet.

Bestämmelsen om samverkansavtal gäller inte för en vikarie som avses i 10 §.

En läkare i privat verksamhet som ger vård enligt avtal med landstinget, får ta emot ersättning från landstinget på de villkor och enligt de grunder som landstinget och läkaren kommit överens om. Vårdavtalet gäller i stället för bestämmelserna i denna lag.

7 § För att läkarvårdsersättning skall lämnas krävs att läkaren har specialistkompetens och bedriver mottagningsverksamhet inom sin specialitet i öppen vård för enskilda patienter.

Första stycket gäller inte läkare med specialistkompetens enbart i allmänmedicin, radiologiska specialiteter, kliniska laboratoriespecialiteter utom klinisk fysiologi, socialmedicin, företagshälsövård, skolhälsovård, rehabiliteringsmedicin eller klinisk näringslära.

Läkarvårdsersättning för mottagningsverksamhet i öppen vård för enskilda patienter skall lämnas även till läkare med kompetens som allmänpraktiserande läkare (Europaläkare). Bestämmelserna i denna lag om läkare med specialistkompetens gäller i övrigt på motsvarande sätt för Europaläkare.

19 § Landstinget är inte skyldigt att betala läkarvårdsersättning innan samverkansavtal enligt 5 § första stycket ingåtts.

Om en läkare har fått läkarvårdsersättning med för högt belopp, får landstinget återkräva det belopp som felaktigt har utbetalats. Landstinget får i sådant fall i stället avräkna beloppet från annan fordran från läkaren på läkarvårdsersättning.

Om en läkare trots påminnelser vid upprepade tillfällen eller annars i väsentlig utsträckning begär läkarvårdsersättning med för höga belopp eller på annat felaktigt sätt, får landstinget sätta ned den samlade läkarvårdsersättning som begärs för viss tid till skäligt belopp.

1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 1995.

2. En läkare som vid ikraftträdandet är verksam mot läkarvårdsersättning enligt denna lag har rätt till fortsatt sådan ersättning även utan samverkansavtal enligt de nya föreskrifterna.

3. En läkare som inte omfattas av punkt 2 men som före den 14 november 1994 gjort anmälan enligt 11 § i dess tidigare lydelse och som uppfyller kraven för att få läkarvårdsersättning får påbörja verksamheten sex månader efter anmälan även utan samverkansavtal. Om verksamheten inte startat den 14 maj 1995 krävs samverkansavtal. Om läkaren inte har specialistkompetens krävs dock att landstinget har godtagit läkarens etablering inom landstingets område.

På regeringens vägnar

ANNA HEDBORG